

Arrest

nr. 75 737 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster is de moeder van tweede verzoeker en de schoonmoeder van derde verzoekster.

1.1. Feiten inzake eerste en derde verzoekster

Eerste en derde verzoekster komen België binnen op 7 juli 2009 en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 5 februari 2010 dienen eerste en derde verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 15 juni 2010, 22 november 2010, 22 februari 2011, 12 april 2011, 30 juni 2011 dienen ze hierop een aanvulling in.

Op 17 mei 2010 dient derde verzoekster afzonderlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor eerste en derde verzoekster afzonderlijk een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 juni 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 februari 2010 ontvankelijk verklaard en worden eerste en derde verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2010 nr. 50 199 wordt aan eerste en derde verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 januari 2011 dient derde verzoekster een tweede afzonderlijke aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 juli 2011 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de gezondheidstoestand van eerste verzoekster.

Op 4 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 29 juli 2011 wordt ten opzichte van eerste en derde verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 3 augustus 2011 dienen eerste, tweede en derde verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet. Op 11 augustus 2011 dienen verzoekers een aanvulling in. Op 3 augustus 2011 vragen verzoekers tevens de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten. Op 23 augustus 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoekers dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrestnr. 70 769 van 28 november 2011, de beslissing van 23 augustus 2011 heeft vernietigd. Tegen dit arrest wordt door verweerder een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Op 19 september 2011 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

1.2. Feiten inzake tweede verzoeker (zoon van eerste verzoekster en echtgenoot van derde verzoekster)

Tweede verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen op 19 april 2011 en dient een asielaanvraag in op 27 april 2011.

Een raadpleging van de Vision-databank leert dat tweede verzoeker gereisd heeft met een Duits visum.

Op 13 mei 2011 wordt aan Duitsland de terugname van verzoeker gevraagd op grond van artikel 9.2 of 9.3 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 16 mei 2011 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van tweede verzoeker.

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2011 nr. 69 463 wordt het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen.

De overdracht aan Duitsland vindt plaats op 27 juni 2011.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet die eerste verzoekster indient op 3 augustus 2011, vermeldt dat zij ook wordt ingediend in naam van tweede verzoeker.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet die eerste verzoekster indient op 19 september 2011, vermeldt dat zij ook wordt ingediend in naam van tweede verzoeker.

1.3. Op 23 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 28 november 2011 aan alle drie verzoekers ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

R.G. (...)L.K. (...)H.A. (...)

+ minderjarige kinderen

(...)

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

(...)

in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9^{ter} - § 3 2°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van R.G. (...) uitgereikt op 05.12.1997 en geldig tot 05.12.2007. Op het moment van de aanvraag dd. 19.09.2011 was het paspoort dus niet meer geldig. Uit §2 van Art 9^{ter} volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9^{ter}) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9^{ter} verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9^{ter} §2 en §3 - 2°).

Hef staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift

dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 29.07.2011) en ter kennis gebracht op 03.08.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Op 6 december 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

“1. De bestreden beslissing stelt

‘Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet. ‘

en verder:

‘Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van R.G.(...) , uitgereikt op 05.12.1997 en geldig tot 05.12.2007. Op het moment van de aanvraag dd 19.09.2011 was het paspoort dus niet meer geldig.

2. Er werd door eerste verzoekster een paspoort voorgelegd. Oorspronkelijk was dit paspoort geldig tot 5 december 2007. De geldigheid van dit paspoort werd verlengd tot 5 december 2012 (zie stuk 1). Op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag, m.a.w. op 19 september 2011, was het paspoort van eerste verzoekster wel degelijk nog geldig.

3. Totaal ten overvloede wijzen verzoekers nog erop dat de Wet niet vereist dat een identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag, nog geldig is.

Art. 9ter § 2, 1 lid, van de Vreemdelingenwet stelt

“Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.”

Een identiteitsdocument, dat op het ogenblik van de aanvraag niet meer geldig is, voldoet nog steeds aan deze voorwaarden:

- het bevat de vereiste vermeldingen;

- het is uitgereikt door de bevoegde overheid;

- het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene (door de foto);

- het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

In art. 9ter § 2, 1e lid, van de Vreemdelingenwet wordt er niet gesteld dat het identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag nog geldig moet zijn.

Door te eisen dat het identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag nog geldig is, voegt de D.V.Z. aan de wet een vereiste toe, die niet in deze wet voorzien is.

De bestreden beslissing kan niet bijgetreden worden. Er is bijgevolg een schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

“Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Verzoekers houden voor dat de geldigheid van het paspoort van eerste verzoekster verlengd werd tot 05.12.2012 en dit paspoort zodoende nog geldig was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (met name op 19.09.2011), alsmede dat de wet niet vereist dat een identiteitsdocument nog geldig is op het ogenblik van de aanvraag.

Verzoekers hun beschouwingen zijn in strijd met de stukken van het administratief dossier, en kunnen geenszins worden weerhouden. Bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend bij schrijven dd. 19.09.2011, heeft eerste verzoekster onder haar stuk 1 als bewijs van identiteit een kopie voorgelegd van haar paspoort, dat is uitgereikt op 05.12.1997 (date of issue 05 DEC 97), en waarvan de geldigheid verstrijkt op 05.12.2007 (date of expiry 05 DEC 07). Voor het overige werden nopens de identiteit van eerste verzoekster geen bijkomende stukken voorgelegd, noch werd er in de aanvraag zelf met enig woord gerept nopens een eventuele verlenging van de geldigheidsduur van het paspoort.

Pas voor het eerst in haar verzoekschrift tot nietigverklaring brengt verzoekster de beweerde verlenging van de geldigheidsduur aan; dit element werd niet aangevoerd in de aanvraag zelf, noch werd aan de aanvraag dd. 19.09.2011 dienomtrent enig stuk gevoegd. Zodoende kon de gemachtigde hiermee geen rekening houden bij het nemen van zijn beslissing. Verwerende partij benadrukt dat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet zijn voldaan op het ogenblik van indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dienomtrent kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van State dd. 30.06.2011, optredend in graad van administratieve cassatie, waarbij uitdrukkelijk werd geoordeeld dat

“2.4.3. (...) dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde “ wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag; dat de overweging in het bestreden arrest dat artikel 9ter § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet “het algemeen principe niet uit(sluit) dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt “, geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen” (R.v.St. nr. 214.351 dd. 30.06.2011 in de zaak A.195.188tX1V-31.829).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat:

“(…)”

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten (...).“

Waar verzoekers kritiek uiten op de motivering dat ‘het voorgelegde paspoort niet meer geldig is en een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort slechts sluitend bewijs levert van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum, en in casu dus niet volstaat’, laat verwerende partij gelden dat verzoekers hun bewering als zou in artikel 9ter §2, 1e lid van de Vreemdelingenwet de voorwaarde

van geldigheid van het identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag niet gesteld worden en DVZ aldus een voorwaarde aan de wet toevoegt, niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt:

“§ 2. (...)”

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Onder deze ‘constitutieve elementen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als “constitutief element van identiteit”. De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond. Door de verzoekende partij werd bij haar aanvraag dd. 19.09.2011 enkel een sinds 05.12.2007 vervallen paspoort voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag van verzoekster gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van haar identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 10 en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het reeds jaren vervallen paspoort dat verzoekster voorbrengt NIET de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft. Indien de betrokkene zijn/haar identiteit niet aantooft dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantooft, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond:

“(...)”

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing “Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit”(R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011, vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Alsmede naar volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“(...) Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder — door aan te geven dat de machtigingsaanvraag onontvankelijk is omdat verzoekster zijn actuele identiteit niet aantooft — een nieuwe voorwaarde heeft gesteld die niet in de wet voorzien is (cf RvS 21 december, nr. 209.878). De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.” (R.v.V. nr. 68 670 dd. 18.10.2011, vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Volledigheidshalve laat verwerende partij nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). De verwerende partij laat andermaal gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van

Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers hun beschouwingen falen in feite en in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel van verzoekers is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond."

2.3. Verzoekers hebben een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

Uit de lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu hebben verzoekers bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, een afschrift van een Armeens paspoort op naam van eerste verzoekster en een afschrift van een Armeens paspoort op naam van derde verzoekster toegevoegd. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat het door eerste

verzoekster voorgelegde paspoort oorspronkelijk geldig was tot 5 december 2007, doch dat de geldigheid werd verlengd tot 5 december 2012, zodat het op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag wel degelijk nog geldig was. Zij voegen bij hun inleidend verzoekschrift een kopie van vier bladzijden uit het paspoort, waaruit inderdaad blijkt dat het paspoort werd verlengd tot 5 december 2012. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aanvoert dat verzoekers enkel een kopie van de eerste twee bladzijden van het paspoort van eerste verzoekster bij hun aanvraag voegden. Deze pagina's geven aan dat het paspoort geldig is tot 5 december 2007. De kopie van het paspoort, die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze kopie komt geenszins overeen met de kopie van de eerste twee pagina's die zich bij de aanvraag in het dossier bevinden. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd dat uit hun aanvraag reeds bleek dat het paspoort van eerste verzoekster op het ogenblik van de aanvraag nog geldig was. Verzoekers zijn dienaangaande zelf onzorgvuldig geweest door niet alle nuttige pagina's van hun paspoort bij hun aanvraag te voegen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met niet-bijgevoegde pagina's van het paspoort.

Verweerder verklaarde de aanvraag onontvankelijk, daar hij meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van eerste verzoekster niet aantoonde.

Verzoekers betwisten tevens dat zij met hun vervallen paspoort onvoldoende bewijs hebben geleverd van hun actuele en correcte identiteit. Zij betogen dat de wet niet vereist dat een identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag nog geldig is. Zij menen dat ook een vervallen document nog steeds voldoet aan de in artikel 9ter, § 2, 1^e lid van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Door te eisen dat het document nog geldig is op het ogenblik van de aanvraag, wordt een vereiste toegevoegd aan de wet. Verzoekers menen aldus dat ook een oud vervallen paspoort als voldoende bewijs kan worden aanvaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst dient er te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding waarin onder de titel "*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*" het volgende kan worden gelezen:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter

te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt aldus dat een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend kan worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was.

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te eisen dat hij zijn identiteit aantoont. Het Hof oordeelde dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. *“De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen.”* (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Verweerder wijst er in de bestreden beslissing en zijn nota met opmerkingen aldus terecht op dat *“het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit”* en dat *“verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder – door aan te geven dat de machtigingsaanvraag onontvankelijk is omdat verzoekster zijn actuele identiteit niet aantoont – een nieuwe voorwaarde heeft gesteld die niet in de wet voorzien is.”*

Te dezen stelt zich de vraag of het door verzoekster neergelegde, verstreken paspoort alsnog een bewijs van identiteit en actuele nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van de nationaliteit (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

In casu dienen verzoekers een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van eerste verzoekster zou zijn. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de nota van de verwerende partij blijkt dat er elementen waren die twijfels doen rijzen over verzoeksters nationaliteit, die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoekster haar identiteit niet aantoont zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van eerste verzoekster op zich in twijfel te trekken en derhalve te concluderen dat verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

De stelling van de verwerende partij in haar nota *“In casu bewijst het reeds jaren vervallen paspoort dat verzoekster voortbrengt niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft”*, zonder dat zij daarbij enige tegenindicatie aanbrengt wat verzoeksters vermeende nationaliteit betreft, wordt tegengesproken door het Grondwettelijk Hof in het voormelde arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009 waarin werd geoordeeld dat een paspoort uiteraard het bewijs van identiteit en nationaliteit, zoals geëist in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie om medische redenen, kan vormen, ook als het inmiddels vervallen is.

Door de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster op zich, op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het middel in de besproken mate gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN